

מגילת אסתר

ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם. אשר קדשנו במצותיו וצונו על מקרא מגלה:
 ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם. שעשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה:
 ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם. שהחננו וקיימנו והגיענו לזמן הזה:

פרק א'

א ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד פוש שבע ועשרים ומאה מדינה: ב
 בימים ההם כשבת המלך אחשורוש על פסא מלכותו אשר בשושן הבירה: ג בשנת שלוש
 למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו תיל. ד פקס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו: ה
 בהראתו את עשר מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום: ה
 ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן
 משתה שבעת ימים בחצר גנת ביתן המלך: ו תור. ז פרס ותכלת אחוזי בחבלי בוץ וארגמן
 על גלילי כסף ועמודי שש מטות. זחב וכסף על רצפת בהט ונשש ודר וסחרת: ח והשקות בכלי
 זחב וכלים מכלים שונים וגיין מלכות רב כיר המלך: ט והשתנה כדת אין אנס כירן. י יסר
 המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש: {ס}

ט גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אחשורוש: י ביום השביעי
 כטוב לב המלך בגיין אמר למהומן בזתא חרבוניא בגתא ואבנתא זתר וכרפס שבעת הסריסים
 המשרתים את פני המלך אחשורוש: יא להביא את ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות
 להראות העמים והשרים את יפיה כירטובת מראה היא: יב ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר
 המלך אשר ביר הסריסים ויקצר המלך מאד ותמתו בערה בו: {ס}

יג ונאמר המלך לחכמים ודעי העתים כירכו דבר המלך לפני כל ידעי דת ודין: יד ותקרב
 אליו כרשנא שתל אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי. ז פקס ומדי ראי פני המלך

הַיְשָׁבִים רָאשָׁנָה בַּמְלָכוֹת: טו כָּדַת מִה־לַּעֲשׂוֹת בַּמְלָכָה וּשְׁתֵּי עַל אֲשֶׁר לֹא־עָשְׂתָה אֶת־מַאֲמַר הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוֹשׁ בְּיַד הַסָּרִיסִים: {ו}

טז וַיֹּאמֶר מוֹמֵן (מְמוֹכֵן) לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא עַל־הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ עֹוֹתָהּ וּשְׁתֵּי הַמְּלָכָה כִּי עַל־כָּל־הַשָּׂרִים וְעַל־כָּל־הַתַּעֲמִים אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוֹשׁ: יז כִּי־יֵצֵא דְבַר־הַמְּלָכָה עַל־כָּל־הַנָּשִׁים לְהַבְזוֹת בַּעֲלֵיהֶן בְּעִינֵיהֶן בְּאִמְרָם הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוֹשׁ אָמַר לְהָבִיא אֶת־וּשְׁתֵּי הַמְּלָכָה לִפְנֵינוּ וְלֹא־בָאָה: יח וְהַיּוֹם הַזֶּה תֵּאֲמַרְנָה וְשָׂרוֹת פָּרַס־וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת־דְּבַר הַמֶּלֶךְ לְכָל שְׁרֵי הַמֶּלֶךְ וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא: יט אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דְבַר־מְלָכוֹת מִלִּפְנֵינוּ וַיִּכְתַּב בְּדַתִּי פָּרַס־וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבֹר אֲשֶׁר לֹא־תָבֹא וּשְׁתֵּי לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוֹשׁ וּמְלָכוֹתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה: כ וְנִשְׁמַע פְּתָנָם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה בְּכָל־מְלָכוֹתָיו כִּי רַבָּה הִיא וְכָל־הַנָּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד־קָטָן: כא וַיִּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ כְּדַבַּר מְמוֹכֵן: כב וַיִּשְׁלַח סָפְרִים אֶל־כָּל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל־מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְאֶל־עַם וְעַם כְּלִשׁוֹנוֹ לְהַזְכִּיר כָּל־אִישׁ שֶׁרָר בְּבֵיתוֹ וַיְדַבֵּר כְּלִשׁוֹן עַמּוֹ: {ז}

פרק ב'

א אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּשֶׁף חֲמַת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוֹשׁ זָכַר אֶת־נִשְׁתֵּי וְאֶת אֲשֶׁר־עָשְׂתָה וְאֶת אֲשֶׁר־נִגְזַר עָלֶיהָ: ב וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי־הַמֶּלֶךְ מִשָּׂרְתָיו וַיִּבְקְשׂוּ לְמֶלֶךְ נַעֲרוֹת בְּתוּלוֹת טוֹבוֹת מִרְאָה: ג וַיִּפְקֹד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים בְּכָל־מְדִינֹת מְלָכוֹתָיו וַיִּקְבְּצוּ אֶת־כָּל־נַעֲרֹת־בְּתוּלָה טוֹבוֹת מִרְאָה אֶל־שׁוּשַׁן הַבִּירָה אֶל־בֵּית הַנָּשִׁים אֶל־יַד הַגָּא סָרִיס הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנָּשִׁים וְנִתְּנוּ תַמְרָקֵיהֶן: ד וְהַנַּעֲרָה אֲשֶׁר תִּיטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ תַּחַת וּשְׁתֵּי וַיִּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ כֵּן: {ח}

ה אִישׁ יְהוּדִי הָיָה בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה וּשְׁמוֹ מְרֹדֵכִי בֶן יָאִיר בֶּן־שֹׁמְעִי בֶן־קִישׁ אִישׁ יְמִינִי: ו אֲשֶׁר הִגְלָה מִיְרוּשָׁלַיִם עִם־הַגְּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָה עִם יְכָנְיָה מֶלֶךְ־יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל: ז וַיְהִי אִמּוֹן אֶת־הַדְּסָה הִיא אֲסֵתֵר בַּת־דָּדּוּ כִּי אֵין לָהּ אָב וְנֶאֱמַר וְהַנַּעֲרָה יִפְתָּח־תְּאֵר וְטוֹבַת מִרְאָה וּבְמֹזוֹת אֲבִיהָ וְאִמָּהּ לְקַחַת מְרֹדֵכִי לֹו לְבַת: ח וַיְהִי בְּהַשְׁמַע דְּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ וּבְהַקְבִּץ נַעֲרוֹת רְבוֹת אֶל־שׁוּשַׁן הַבִּירָה אֶל־יַד הַגָּי וְתַלְקַח אֲסֵתֵר אֶל־בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶל־יַד הַגָּי שֹׁמֵר הַנָּשִׁים: ט וַיִּיטֵב הַנַּעֲרָה בְּעֵינָיו וַתִּשָּׂא חֶסֶד לִפְנָיו וַיִּבְחַל אֶת־תַּמְרוּקֶיהָ וְאֶת־מְנוּחָהּ לְתַת לָהּ וְאֶת שֶׁבַע

הנערות הראיות לתת-לה מבית המלך וישנה ואת-נערותיה לטוב בית הנשים: י לא-הנידה אסתר את-עמה ואת-מולדתה כי מרדכי צנה עליה אשר לא-תגיד: יא ובכל-יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית-הנשים לדעת את-שלום אסתר ומה-יעשה בה: יב ובהגיע תר נעלה ונעלה לבוא אל-המלך אחשוורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר חודש כי בן ומלאו ימי מרוקתן ששה חדשים בשמן המור וששה חדשים בפשמים ובתמרוקני הנשים: יג ובזה הנערה באה אל-המלך את כל-אשר תאמר ינתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד-בית המלך: יד בערב ו היא באה ובבקר היא שבה אל-בית הנשים שני אל-יד שעשגו סריס המלך שמר הפילגשים לא-תבוא עוד אל-המלך כי אם-חפץ בה המלך ונקראה בשם: טו ובהגיע תר-אסתר בת-אביתל נד מרדכי אשר לקח-לו לבת לבוא אל-המלך לא בקשה דבר כי אם את-אשר יאמר הגי סריס-המלך שמר הנשים ותתי אסתר נשאת חן בעיני כל-ראיה: טז ותלקח אסתר אל-המלך אחשוורוש אל-בית מלכותו בחודש העשירי הוא-חודש טבת בשנת-שבע למלכותו: יז ויאהב המלך את-אסתר מכל-הנשים ותשא-תן וחסד לפניו מכל-הבתולות וישם בתר-מלכות בראשה וימליכה תחת ושתי: יח ויעש המלך משתה גדול לכל-שריו ועבדיו את משתה אסתר והנחה למדינות עשה ויתן משאת ביד המלך: יט ובהקבץ בתולות שנית ומרדכי ישב בשער-המלך: כ אין אסתר מגדת מולדתה ואת-עמה כאשר צנה עליה מרדכי ואת-מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה איתו: {o}

כא בימים ההם ומרדכי יושב בשער-המלך קצר בגתן ותרש שני-סריסי המלך משמרי הסף ויבקשו לשלח יד במלך אחשוורוש: כב ויודע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי: כג ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על-עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך: {o}

פרק ג'

א אחר ו הדברים האלה גדל המלך אחשוורוש את-המן בן-המרתא האגגי וינשאהו וישם את-כסאו מעל כל-השרים אשר איתו: ב וכל-עבדי המלך אשר-בשער המלך כרעים ומשתתוים להמן כי-בן צוה-לו המלך ומרדכי לא יכרע ולא ישתתוה: ג ויאמרו עבדי המלך אשר-בשער

המלך למרדכי מדוע אתה עובר את מצות המלך: ז יהי באמרם (כאמרום) אליו יום ניום ולא שמע אליהם ויגידו להמן לראות תועמלו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי: ה ויגיד המן כי אין מרדכי כרע ומשתחוה לו וימלא המן חמה: ו ויבו בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו כי הגידו לו את עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות אחשורוש עם מרדכי: ז בתדש הראשון הוא תדש ניסן בשנת שתים עשרה למלך אחשורוש הפיל פור הוא הגדל לפני המן מיום: ו ליום ומחדש לחדש שנים עשר הוא תדש אדר: (ז)

ח ויאמר המן למלך אחשורוש ישנו עם אחד מפזר ומפזר בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתיהם שנות מכל עם ואת דתי המלך אינם עשים ולמלך אין שנה להניחם: ט אם על המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים כפר כסף אשקול על ידי עשי המלאכה להביא אל גוני המלך: י ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן המדתא האגני צרר היהודים: יא ויאמר המלך להמן הכסף נתון לך והעם לעשות בו כטוב בעיניך: יב ויקראו ספרי המלך בתדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב בכל אשר צנה המן אל אחשורפני המלך ואל הפחות אשר: ו על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כל שונו בשם המלך אחשורוש נכתב ונחתם בטבעת המלך: יג ונשלוח ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך להשמיד להתנג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא תדש אדר ושללם לבז: יד פתשנן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים להיות עתדים ליום תנה: טו הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשחות והעיר שושן נבוכה: (ז)

פרק ד'

א ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדולה ומרה: ב ויבוא עד לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק: ג ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודתו מניע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים: ד ותבאנה (ותבואנה) גערות אסתר וסריסיה ויגידו לה ותתחלתל המלכה מאד ותשלח בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל: ה ותקרא

אסתר להתך מסריסי המלך אשר העמיד לפניו ותצוהו על-מרדכי לדעת מה-ה
ועל-מה-זה: ו יוצא התך אל-מרדכי אל-רחוב העיר אשר לפני שער-המלך: ז ויגד-לו מרדכי
את כל-אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על-גנני המלך ביהודים (ביהודים)
לאבדם: ח ואת-פתשגן כתב-הדת אשר-נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את-אסתר
ולתגיד לה ולצנות עליה לבוא אל-המלך להתחנן-לו ולבקש מלפניו על-עמה: ט ויבוא התך
ויגד לאסתר את דברי מרדכי: י ותאמר אסתר להתך ותצוהו אל-מרדכי: יא כל-עבדי המלך
ועם-מדינות המלך ידעים אשר כל-איש ואשה אשר יבוא אל-המלך אל-החצר הפנימית אשר
לא-יקרא אחת דתו להמית לבר מאשר יושיט-לו המלך את-שרביט הזהב ויהי ואני לא
נקראתי לבוא אל-המלך זה שלושים יום: יב ויגידו למרדכי את דברי אסתר: יג ויאמר מרדכי
להשיב אל-אסתר אל-תדמי בנפשך להמלט בית-המלך מכל-היהודים: יד כי אם-תחוש
תחרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר ואת ובית-אביך תאבדו ומי יודע
אם-לעת כזאת הגעת למלכות: טו ותאמר אסתר להשיב אל-מרדכי: טז לך פנחס
את-כל-היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל-תאכלו ואל-תשתו שלשת ימים לילה ויום
גם-אני ונערתי אצום כן ובכן אבוא אל-המלך אשר לא-כדת וכאשר אבדתי אבדתי: יז ויעבר
מרדכי ויעש ככל אשר-צוהה עליו אסתר:

פרק ה'

א ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמוד בחצר בית-המלך הפנימית נכח בית המלך
והמלך יושב על-כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית: ב ויהי כראות המלך את-אסתר
המלכה עמדת בחצר נשאה חן בעיניו ויושט המלך את-שרביט הזהב אשר בידו
ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: ג ויאמר לה המלך מה-לך אסתר המלכה ומה-בקשתך
עד-חצי המלכות וינתן לה: ד ותאמר אסתר אם-על-המלך טוב יבוא המלך והמן היום
אל-המשתה אשר-עשיתי לו: ה ויאמר המלך מהרו את-המן לעשות את-דבר אסתר ויבא
המלך והמן אל-המשתה אשר-עשתה אסתר: ו ויאמר המלך לאסתר במשתה הין מה-שאלתך
וינתן לה ומה-בקשתך עד-חצי המלכות ותעש: ז ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי: ח
אם-מצאתי חן בעיני המלך ואם-על-המלך טוב לתת את-שאלתי ולעשות את-בקשתי יבוא

הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן אֶל־הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה לָהֶם וּמִחַר אַעֲשֶׂה כְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ: ט וַיֵּצֵא הַמֶּן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב וּכְרֹאוֹת הַמֶּן אֶת־מִרְדְּכָי בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא־קָם וְלֹא־זָע מִפְּנֵי הַמֶּן עַל־מִרְדְּכָי חֲמָה: י וַיִּתְאַפֵּק הַמֶּן וַיָּבֹא אֶל־בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח וַיִּבְאֵא אֶת־אֶהֱבִי וְאֶת־זָרֵשׁ אֲשֶׁתּוֹ: יא וַיְסַפֵּר לָהֶם הַמֶּן אֶת־כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרַב בְּנָיו וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ וְאֵת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ עַל־הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: יב וַיֹּאמֶר הַמֶּן אַף לֹא־הִבִּיאָה אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם־הַמֶּלֶךְ אֶל־הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר־עָשְׂתָה כִּי אִם־אוֹתִי וְגַם־לְמַחֵר אֲנִי קָרוֹא־לָהּ עִם־הַמֶּלֶךְ: יג וְכֹל־זֶה אֵינְנוֹ שׁוֹה לִי בְּכָל־עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת־מִרְדְּכָי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: יד וַתֹּאמֶר לוֹ זָרֵשׁ אֲשֶׁתּוֹ וְכָל־אֶהֱבִי וַעֲשׂוּ־עִץ גְּבִהַת חֲמִשִּׁים אַמָּה וּבַבֶּקֶר וְאָמַר לְמֶלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת־מִרְדְּכָי עָלָיו וּבֹא־עִם־הַמֶּלֶךְ אֶל־הַמִּשְׁתָּה שְׂמֵחַ וַיִּיטָב הַדָּבָר לְפָנֵי הַמֶּן וַיַּעַשׂ הָעֵץ: (ס)

פרק ו'

א בַּלַּיְלָה הַהוּא גִּדְּדָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לְהִבִּיא אֶת־סֹפֵר הַזְכָּרֹנוֹת דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִינּוּ נִקְרָאִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ: ב וַיֵּצֵא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מִרְדְּכָי עַל־בְּנֵי־מִרְדְּכָי וְתָרֵשׁ שְׁנֵי סְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמַרְי הַסֶּפֶר אֲשֶׁר בִּקְשׂוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֶרֶשׁ: ג וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מַה־נַּעֲשֶׂה יָקָר וַיְגִדוּלָהּ לְמִרְדְּכָי עַל־זֶה וַיֹּאמְרוּ גַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו לֹא־נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דָּבָר: ד וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי בְּחָצֵר וְהַמֶּן כָּא לְחָצֵר בֵּית־הַמֶּלֶךְ הַחַיִּצוֹנָה לֹא־אָמַר לְמֶלֶךְ לְתַלּוֹת אֶת־מִרְדְּכָי עַל־הָעֵץ אֲשֶׁר־הִכִּין לוֹ: ה וַיֹּאמְרוּ גַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הַמֶּן עִמָּד בְּחָצֵר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבֹא: ו וַיָּבֹא הַמֶּן וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ מַה־לַּעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וַיֹּאמֶר הַמֶּן בְּלָבוֹ לָמִי יַחְפֵּץ הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר יוֹתֵר מִמֶּנִּי: ז וַיֹּאמֶר הַמֶּן אֶל־הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: ח וַיִּבְיֹא לְבוֹשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לְבִשְׁבוּ הַמֶּלֶךְ וְסוּס אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר נִתֵּן בְּתֵר מַלְכוּת בְּרֵאשׁוֹ: ט וְנִתְּוֹן הַלְּבוּשׁ וְהַסּוּס עַל־יַד־אִישׁ מִשְׁרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתָמִים וְהַלְּבִישׁוּ אֶת־הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וְהַרְפִּיבֵהוּ עַל־הַסּוּס בְּרִחוּב הָעִיר וְקִרְאוּ לְפָנָיו כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: י וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַמֶּן מִהָר קַח אֶת־הַלְּבוּשׁ וְאֶת־הַסּוּס כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֶׂה־כֵן לְמִרְדְּכָי הַיְּהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֶל־תַּפֵּל דָּבָר מִכָּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: יא וַיִּקַּח הַמֶּן אֶת־הַלְּבוּשׁ וְאֶת־הַסּוּס וַיִּלְבֹּשׂ אֶת־מִרְדְּכָי וַיַּרְפִּיבֵהוּ בְּרִחוּב הָעִיר וַיִּקְרָא לְפָנָיו כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: יב וַיָּשָׁב מִרְדְּכָי אֶל־שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן גִּדְּתָהּ אֶל־בֵּיתוֹ אֲבָל גַּחֲפוּי רֵאשׁ: יג וַיְסַפֵּר הַמֶּן לְזָרֵשׁ אֲשֶׁתּוֹ וְלְכָל־אֶהֱבִי

את כל-אשר קרהו ויאמרו לו חכמיו ונרש אשתו אם מנרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא-תוכל לו כי-נפול תפול לפניו: י עוֹדֵם מִדְּבָרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיִּבְהַלּוּ לְהָבִיא אֶת-הַמֶּן אֶל-הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר-עָשְׂתָה אֶסְתֵּר:

פרק ז'

א וַיָּבֵא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן לַשָּׁתוֹת עִם-אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה: ב וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשְּׁנִי בַּמִּשְׁתָּה הַיּוֹם מִה-שָּׂאלְתָךְ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתַנְתֵּן לָךְ וּמִה-בִּקְשָׁתְךָ עַד-חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשֶׂ: ג וַתַּעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אִם-מִצָּאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּנָּתֶן-לִי נַפְשִׁי בַשְּׂאֵלְתִי וְעַמִּי בִּבְקִשְׁתִּי: ד כִּי נִמְכַרְנִי אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׁמִיד לְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד וְאֵלֹהֵי לְעַבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת נִמְכַרְנִי הַחַלְשֵׁתִי כִּי אֵין הַצָּר שׁוֹה בְּנֹזֶק הַמֶּלֶךְ: {ו}

ה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחְשֹׁרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה מִי הוּא זֶה וְאֵי-נֶה הוּא אֲשֶׁר-מָלְאוּ לְבוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן: ו וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִישׁ צָר וְאוֹיֵב הָמֵן הִרְעֵה הַזֶּה וְהָמֵן נִבְעַת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה: ז וְהַמֶּלֶךְ גַּם בְּחַמְתּוֹ מִמִּשְׁתָּה הַיּוֹם אֶל-גַּנֹּת הַבֵּיתָן וְהָמֵן עָמַד לְבַקֵּשׁ עַל-נַפְשׁוֹ מֵאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה כִּי רָאָה כִּי-כָלְתָה אֵלָיו הִרְעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ: ח וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגַּנֹּת הַבֵּיתָן אֶל-בֵּית א מִשְׁתָּה הַיּוֹם וְהָמֵן נִפְלַע עַל-הַמִּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הֲגַם לְכַבּוֹשׁ אֶת-הַמַּלְכָּה עַמִּי בְּבֵית הַדָּבָר יֵצֵא מִפִּי הַמֶּלֶךְ וּפְנֵי הָמֵן חָפוּ: ט וַיֹּאמֶר חֲרַבּוּנָה אַחֲרַי מִן-הַסָּרִיסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ גַּם הִנֵּה-הָעֵץ אֲשֶׁר-עָשָׂה הָמֵן לְמַרְדֳּכָי אֲשֶׁר דָּבַר-טוֹב עַל-הַמֶּלֶךְ עָמַד בְּבֵית הָמֵן גְּבוּהַ תִּמְשִׁים אִמָּה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְהֵו עָלָיו: י וַיִּתְּלוּ אֶת-הָמֵן עַל-הָעֵץ אֲשֶׁר-הָכִין לְמַרְדֳּכָי וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְכָה: {ו}

פרק ח'

א בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ אַחְשֹׁרוּשׁ לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה אֶת-בֵּית הָמֵן צָרַר הַיְהוּדִים (הַיְהוּדִים) וּמַרְדֳּכָי בָּא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי-הִגִּידָה אֶסְתֵּר מַה הוּא-לָהּ: ב וַיָּסַר הַמֶּלֶךְ אֶת-טַבַּעְתּוֹ אֲשֶׁר הָעֵבִיר מִהָמֵן וַיִּתְּנָה לְמַרְדֳּכָי וַתִּשֶׂם אֶסְתֵּר אֶת-מַרְדֳּכָי עַל-בֵּית הָמֵן: {ו}

ג ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותבקד ותתחנן-לו להעביר את-רעת המן האנני ואת מחשבתו אשר חשב על-היהודים: ד ויושט המלך לאסתר את שרבו הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך: ה ותאמר אם-על-המלך טוב ואם-מצאתי תן לפניו וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו וכתב להשיב את-הספרים מחשבת המן בן-המדתא האנני אשר כתב לאבד את-היהודים אשר בכל-מדינות המלך: ו כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר-ימצא את-עמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי: {o}

ז ויאמר המלך אחשורוש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הנה בית-המן נתתי לאסתר ואתו תלו על-העץ על אשר-שלח ידו ביהודים (ביהודים): ח ואתם פתבו על-היהודים פטוב בעיניכם בשם המלך וחתמו בטבעת המלך כי-כתב אשר-נכתב בשם-המלך ונחתום בטבעת המלך אין להשיב: ט ויקראו ספרי-המלך בעת-ההיא בחדש השלישי הוא-חדש סיון בשלושה ועשרים בו ויכתב בכל-אשר-צנה מרדכי אל-היהודים ואל האחשורפים והפחות ושלי המדינות אשר ו מהדו ועד-כוש שבע ועשרים ומאה מדינה מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשגו ואל-היהודים ככתבם וכלשונם: י ויכתב בשם המלך אחשורוש ויחתום בטבעת המלך וישלח ספרים ביד הרצים בפוסים רכבי הרקש האחשורנים בני הרמכים: יא אשר נתן המלך ליהודים ו אשר בכל-עיר-ועיר להקהל ולעמד על-נפשם להשמיר ולהרג ולאבד את-כל-חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבוז: יב ביום אחד בכל-מדינות המלך אחשורוש בשלושה עשר לחדש שנים-עשר הוא-חדש אדר: יג פתשגו הכתב להנתן דת בכל-מדינה ומדינה גלוי לכל-העמים ולהיות היהודיים (היהודים) עתודים (עתידים) ליום הנה להנקם מאיביהם: יד הרצים רכבי הרקש האחשורנים יצאו מבחלים ודחופים בדבר המלך ותהת נתנה בשושן הברכה: {o}

טו ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריך בויץ וארגמן והעיר שושן צהלה ושמחה: טז ליהודים היתה אורה ושמחה ושושן ויקר: יז ובכל-מדינה ומדינה ובכל-עיר ועיר מקום אשר דבר-המלך ודתו מניע שמחה ושושן ליהודים משתה ויום טוב ורבים מעמי הארץ מתיהדים כי-נפל פחד-היהודים עליהם:

פרק ט'

א ובשנים עשר חדש הוא חדש אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבר המלך ודתו להעשות ביום אשר שברו איבי היהודים לשלוח בהם ונתפוד הוא אשר ישלחו היהודים המה בשנאיהם: ב נקתלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך אחשוורוש לשלח יד במבקשי רעתם ואיש לא עמד לפניהם כי נפל פחדם על כל העמים: ג וכל שרי המדינות והאחשדרפנים והפחות ועשי המלאכה אשר למלך מנשאים את היהודים כי נפל פחד מרדכי עליהם: ד כי גדול מרדכי בבית המלך ושמעו הולך בכל המדינות כי האיש מרדכי הולך וגדול: ה ויבו היהודים בכל איביהם מפתח רב והרג ואבדו ונעשו בשנאיהם פרצונם: ו ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות

איש:	{o} r	ואת
פרשתא	{o}	ואת
הלפון	{o}	ואת
אספתא:	{o} n	ואת
פורתא	{o}	ואת
אדליא	{o}	ואת
ארידתא:	{o} s	ואת
פרמשתא	{o}	ואת
אריסי	{o}	ואת
ארידי	{o}	ואת
ויזתא:	{o} .	עשרת

בני המן בן המרתא צרר היהודים הרגו ובבזה לא שלחו את ידם: יא בינן תהוה בא מספר התרונים בשושן הבירה לפני המלך: יב ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת עשרת בני המן בשאר מדינות המלך מה עשו ומה שאלתה וינתן לך ומה בקשתה עוד ותעש: יג ותאמר אסתר אם על המלך טוב ינתן גם מחור ליהודים אשר בשושן לעשות כרת היום ואת עשרת בני המן יתלו על העץ: יד ויאמר המלך להעשות כן

ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני־המן תלו: טו ויקהליו היהודיים (תיהודים) אשר־בשושן גם ביום
 ארבעה עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזיה לא שלחו את־יהם: טז ושאר
 תיהודים אשר במדינות המלך נקתלו וועמד על־נפשם ונזח מאיביהם ותרוג בשנאייהם חמשה
 ושבעים אלף ובבזיה לא שלחו את־יהם: יז ביום־שלושה עשר לחדש אדר ונזח בארבעה עשר
 בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: יח והיהודיים (ותיהודים) אשר־בשושן נקתלו בשלושה עשר בו
 ובארבעה עשר בו ונזח בחמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: יט על־כֵן תיהודים
 הפרזים (הפרזים) הישבים בערי הפרזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה
 ויום טוב ומשלח מנות איש לרעהו: כ ויכתב מרדכי את־הדברים האלה וישלח ספרים
 אל־כל־תיהודים אשר בכל־מדינות המלך אחשוורוש הקרובים ורחוקים: כא לקים עליהם
 להנות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום־חמשה עשר בו בכל־שנה ושנה: כב
 כימים אשר־נזחו בהם תיהודים מאיביהם וחדש אשר נהפך להם מינון לשמחה ומאכל ליום
 טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלח מנות איש לרעהו ומתנות לאבינים: כג וקבל
 תיהודים את אשר־החלו לעשות ואת אשר־כתב מרדכי אליהם: כד כי המן בן־המדתא האגני
 צרר כל־תיהודים חשב על־תיהודים לאבדם והפל פור הוא הגורל להמם ולאבדם: כה
 ובבזיה לפני המלך אמר עם־הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר־חשב על־תיהודים על־ראשו
 ותלו אתו ואת־בגיו על־העץ: כו על־כֵן קראו לימים האלה פורים על־שם הפור על־כֵן
 על־כל־דברי האגרת הזאת ומה־ראו על־כֵּפה ומה הגיע אליהם: כז קימו וקמו (וקבלו)
 תיהודים ו עליהם ו על־זרעם ועל כל־הנלנים עליהם ולא יעבור להנות עשים את שני הימים
 האלה ככתבם וכזמנם בכל־שנה ושנה: כח ותקיים האלה נזכרים ונעשים בכל־דור ודור
 משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך תיהודים
 וזכרם לא־יסוף מזרעם: {ו}

כט ותכתב אסתר המלכה בת־אביתל ומרדכי תיהודי את־כל־תקף לקים את אגרת הפרים
 הזאת השנית: ל וישלח ספרים אל־כל־תיהודים אל־שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות
 אחשוורוש דברי שלום ואמת: לא לקים את־ימי הפרים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם
 מרדכי תיהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על־נפשם ועל־זרעם דברי הצומות וזעקתם: לב

ומאמר אסתר ק"ם דברי הפרים האלה ונכתב בספר: {o}

פרק י'

א וישם המלך אחשורש (אחשורש ו) מס על-הארץ ואני הים: ב וכל-מעשה תקפו ונבירתו ופרשת
גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלוא-תם כתיבם על-ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס: ג
כי ו מרדכי היהודי משנה למלך אחשורש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחיו הרש טוב לעמו
ודבר שלום לכל-זרעו:

ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם. הרב את ריבנו. ותדן את דיננו. ותנוקם את נקמתנו.
ותמשלם גמול לכל אויבי נפשנו. ותנפצע לנו מצרינו. ברוך אתה ה'. הנפצע לעמו ישראל מכל
צריהם. הא-ל המושיע: